

Illyés Boglárka:

Zágon Géza Vilmos, az új magyar zene párizsi követe¹

A rövid életű Zágon Géza Vilmos (1889–1918), az 1910-es években formálódó új magyar zenei mozgalom méltatlanul elfeledett alakja, tehetséges zeneszerző, zongoraművész és zenei író volt. Nemzedéke több tagjához hasonlóan a francia kultúra felé fordult a hagyományos németes orientációval szemben, a száz évvel ezelőtti Párizsban keresve új inspirációt. Ugyanakkor egyike volt azon keveseknek, akik személyes kapcsolatba kerültek a metropolisz zenei életének vezető személyiségeivel is: hagyatékában megtalálhatók Claude Debussy, Michel-Dimitri Calvocoressi, Louis Laloy, Émile Vuillermoz és Albert Zunz Mathot levelei. 1912–1914 közötti, hosszabb franciaországi tartózkodása idején tudatosan lépett fel az egykori UMZÉ-ba tömörült zeneszerzők képviselőjeként, és nemcsak saját műveinek előadójaként hívta fel magára a figyelmet, hanem tevékeny volt Bartók és Kodály műveinek megismertetése terén is. Tanulmányomban főként a komponista kevésbé ismert levelezése és további, újonnan feltárt források alapján igyekszem igazolni, hogy személye fontos összeköttetést teremtett a csoport számára mind a francia avantgárd mértékadó informális köreivel, mind a SociÉTé Musicale Indépendante, az új magyar zene terjesztésében ekkor kulcsszerepet játszó zenei társaság vezetőségével. Emellett szeretném bemutatni azon tevékenységet, melyet Zágon mint Calvocoressi magyar tanácsadója és előadásainak zongorista-közreműködője fejtett ki.

¹ Az Évfordulók nyomában címmel, 2013. december 5-én rendezett zenetudományi konferencián elhangzott előadás absztraktja.